

строятъ такава черква. Затворена е сега. Няма и кой да ни отвори. Защо ли ще влизаме? Нима днешниятъ човѣкъ би могълъ да изживѣе чувствата на едновременнонитѣ богомѣлци! Той е толкова улисанъ въ много и най-разнообразни грижи.

Глуха, самотна и пуста е черквата.

Отнѣкъде приплеснаха криле: гълъби прехвъркнаха надъ насъ.

Въ съседство е историческия метохъ. Отваряме малката портичка. Трѣбва да се навеждаме. Слизаме по стълбичкитѣ въ низкия дворъ. Пусто е и тукъ. Цѣлиятъ дворъ е потъналъ въ зеленина. Една стара лозница е пустнала клони по чардака на метоха. Пристѣпваме тихо. Това сж свети мѣста, за които Вазовъ ни разправя, че сж се събирали мѣстнитѣ първенци, за да разрешаватъ различнитѣ въпроси, засѣгащи градчето.

Метохътъ е малка двуетажна и стара дървена постройка. Нисичкитѣ и малки стаички се гушатъ една въ друга. По прозорчетата и тука има бѣли перденца. Изъ една стаичка излиза стара монахиня. Тя е свикнала да посрѣща постоянно далечни гости. Любезно ни посрѣща и се рѣжува съ насъ. Повежда ни изъ метоха и отваря стаичкитѣ, изъ които идва лѣхъ на мухълъ и застоялъ въздухъ. Все ни разправя нѣщо за миналото на Сопотъ. Спираме се на долния етажъ. Показва ни скривалището на Василъ Левски. Тъмна дупка, гдето е трѣбвало да прекарва Апостолътъ, да почине и преноси, или да се срещне съ нѣкои сопотненци, за да ги посвещава въ великото дѣло — борба за свободна България.

Насреща шурти каменна чешма съ надписъ, че е направена презъ 1852 г. Отивамъ при нея, облѣгамъ се и неволно прекарвамъ рѣжа по камѣнитѣ. Връстница е на Ив. Вазовъ. Колко души сж минали покрай нея и сж пили студена вода. Тихо и прохладно е тука. Искрено съжалихъ, че не дойдохъ презъ лѣтото, за да изпитамъ всичкото удоволствие на това мѣсто.